

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2018. október 11. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntettének kísérlete miatt vádlott neve ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2018. január 31. napján kihirdetett **6.B.436/2017/35.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a

azzal, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését **követő napon** bocsátható feltételes szabadságra.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **19.050.- (tizenkilencezer-ötven) forint** bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság vádlott neve vádlottat testi sértés büntettének kísérlete [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] miatt 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani és megállapította, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről, és azok kiadásáról, megsemmisítéséről.

tanú neve1 sértett jogi képviselője által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Kötelezte a vádlottat az első fokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést egyezően a cselekmény eltérő minősítése, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

A fellebbviteli főügyészség a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak, indítványozta az ítélet kiegészítését a vádlott személyi körülményeit illetően, összességében az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

vádlott neve védője a fellebbezési nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezése indokául arra hivatkozott, hogy a vádlott büntetlen előéletű, rendezett családi körülményekkel rendelkezik, jövedelméből beteg nagyapjának tartásához hozzájárul. Így esetében a büntetési célok végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetéssel is elérhetők.

A fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a Büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban: Be.) 590. § (1) bekezdése alapján eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során azt állapította meg az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartása mellett folytatta le eljárását.

Az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési feladatának maradéktalanul eleget téve a vád tárgyát képező releváns tényekre nézve a szükséges és lehetséges körben a bizonyítást felvette.

A bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékokat a törvényszék egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta, és az indokolási kötelezettségének kimerítően eleget téve részletesen számot adott arról, hogy a tényállást miért vádlott neve vádlott jogos védelmi helyzetre való hivatkozásának elvetésével, egyebekben a vádlott beismerő vallomása és az azt alátámasztó további bizonyítékok, így a tanúvallomások, szakértői vélemények, valamint a helyszínen készült kamerafelvétel adata alapján állapította meg.

Az ítéletábra az ítélet vádlott neve személyi körülményeire vonatkozó részét a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel csupán annyival egészítette ki, hogy vádlott neve vádlott jövedelméből havonta 25-30.000.-Ft-tal támogatja az idősek otthonában tartózkodó nagypapját.

A fenti kiegészítéssel a törvényszék által meghozott ítélet a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett vádlott neve vádlott bűnösségére és helyesen vetette el a vádlott jogos védelmi helyzetre történő hivatkozását. vádlott neve vádlott testi sértés bűntettének kísérletét megvalósító cselekvősége ugyanis **tanú neve1** sértett nagy erővel történő fejen rúgása volt. A vádlott rúgása pedig akkor érte **tanú neve1** sértett arcát, amikor az a vádlott korábbi lökése hatására elesett, majd a földön megpróbált felülni, és a fejét kb. 10 cm-re emelte a betonozott járdától. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy **tanú neve1** sértett nem tanúsított olyan magatartást, amelyet vádlott neve vádlott jogtalan támadással való fenyegetésként értékelhetett volna, hiszen **tanú neve1** sértett sem olyan mozdulatot, sem olyan kijelentést nem tett, amelyből ez a következtetés lett volna levonható. A rúgás időpontjára nézve pedig már sem vádlott neve vádlott, sem a védője nem vitatta azt, hogy a vádlott ezen cselekvőségekor nem volt jogos védelmi helyzetben.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a sértett földre kerülését megelőzően sem volt megállapítható, hogy vádlott neve vádlott jogos védelmi helyzetben lett volna, hiszen a vádlott ez irányú védekezését sem a tanúvallomások, sem a kamerafelvétel adatai nem támasztották alá.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a védőnek azt a hivatkozását sem, amely szerint vádlott neve vádlott a cselekmény elkövetésének időpontjában oly mértékben volt ittas állapotban, hogy nem volt képes arra, hogy felmérje a cselekményének lehetséges következményeit, hiszen a Btk. 18. §-a szerint a kóros elmeműködés büntetőjogi következményeit tartalmazó Btk. 17. § nem alkalmazható arra, aki a bűncselekményt önhibájából eredő ittas, vagy bódult állapotban követi el. Ebből következően helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor vádlott neve vádlott vonatkozásában nem állapított meg büntethetőséget kizáró, vagy korlátozó ok fennállását.

Az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően minősítette a vádlott által elkövetett bűncselekményt. Figyelemmel arra, hogy vádlott neve vádlott rúgása **tanú neve1** sértett fejére, arcára irányuló nagy

erejű erőbehatás volt, így helyesen következtetett a törvényszék a vádlott testi sértés okozására irányuló egyenes szándékára, hiszen azt mind a támadott testtájék, mind az alkalmazott erő nagysága alátámasztotta. Az e körben kifejtetteket a másodfokú bíróság teljes mértékben osztotta. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a bántalmazás módjából, erejéből és a támadott testtájékából megállapíthatóan vádlott neve vádlott tudattartalma kiterjedt a 8 napon túl gyógyuló, akár az életveszélyes sérülés okozására is, s annak lehetőségébe belenyugodott a vádlott, és csupán a szerencsén múlt az, hogy a sértett ténylegesen nem szenvedett életveszélyes sérüléseket.

Az életveszélyes sérülések elmaradásával kapcsolatos jogi indokolás azonban helyesbítésre szorul. Az elsőfokú bíróság ugyan a rendelkezésre álló igazságügyi orvosszakértői vélemény adataival azonosan utalt az ítélet tényállásában és jogi indokolásában arra, hogy **tanú neve1** sértett már a hanyatt eséssel összefüggésben is elszenvedhetett volna életveszélyes sérüléseket, amelyek elmaradásához hozzájárulhatott az is, hogy a sértett a reklámtáblának történő esése tompíthatta a hanyatt esés lendületét és a fej kemény talajhoz való csapódását. Ez azonban a cselekmény jogi minősítéséhez képest relevanciával nem bír. vádlott neve vádlott azon magatartása ugyanis, hogy a sértettet erőteljesen meglökte, nem tekinthető olyan cselekvőségnek, amely - akár csak eshetőlegesen is - sérülés okozására irányult. Ebből következően az ezzel összefüggésben esetlegesen bekövetkező sérülésekre nézve a vádlottnak csupán a gondatlansága terjedt volna ki, amely esetben a súlyosabb minősítésű cselekmény kísérletének megállapítása fogalmilag kizárt lett volna. Így vádlott neve vádlott életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének értékelt cselekménye kizárólag a sértett fejének megrúgásával összefüggésben volt megállapítható.

Az ítélet tábla kiegészítette a jogi indokolást azzal, hogy a vádlott neve vádlott által megvalósított cselekmény befejezetlen kísérlet volt arra tekintettel, hogy a vádlott által kifejtett bántalmazással összefüggésben az életveszélyes sérülés kialakulásához vezető okfolyamat nem indult meg. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság mellőzte az ítélet 12. oldalának 4. bekezdésében tett megállapításból azt, hogy a vádlott a maga részéről mindent megtett a súlyosabb eredmény bekövetkezése érdekében, hiszen ilyen megállapítás csak akkor lett volna tehető, ha a nagy erejű rúgás után a vádlott még tovább bántalmazta volna a sértettet.

A büntetés kiszabásának felülbírálata során az ítélet tábla a törvényszék által figyelembe vett bűnösségi körülményeket kiegészítette azzal, hogy bár az elsőfokú bíróság még helyesen állapította meg, hogy az első fokú ítélet meghozatalára olyan időpontban került sor, amikor az időmúlás nem volt enyhítő körülményként értékelhető. Az azóta eltelt további időre figyelemmel azonban immár további enyhítő körülmény a vádlott terhére nem róható időmúlás, hiszen a bűncselekmény elkövetése óta több mint kettő év telt el.

Mellőzte a másodfokú bíróság az enyhítő körülményekkel összefüggésben a kísérlet vonatkozásában a csekélyebb súlyra történő hivatkozást, hiszen a már hivatkozottak szerint a vádlott által megvalósított cselekmény befejezetlen kísérlet volt, így téves volt annak megállapítása, hogy a vádlott a maga részéről mindent megtett a bűncselekmény befejezettsége érdekében.

A fenti kiegészítés és helyesbítés mellett is megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott neve vádlott vonatkozásában feltárt bűnösségi körülményeket a súlyuknak megfelelően értékelte.

vádlott neve vádlott terhére megállapított bűncselekmény 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, így a büntetés kiszabása során irányadó középérték 5 év volt. Helyesen állapította meg a törvényszék, hogy arra figyelemmel, hogy **tanú neve1** sértett három okból kifolyólag is maradandó fogyatékkal járó sérüléseket szenvedett el, ezért a büntetési célok kizárólag

végrehajtandó szabadságvesztés kiszabásával érhetőek el. Az ítélőtábla osztotta a törvényszéknek azt az álláspontját, amely szerint figyelemmel a vádlott vonatkozásában feltárt nagyobb számú enyhítő körülményre, indokolt volt a büntetés kiszabása során irányadó középértéktől a vádlott javára történő eltérés, azonban tekintettel a súlyosító körülmények számára és jellegére, valamint a bűncselekmény következményeire, az ettől való nagyobb mértékű eltérés már nem volt indokolt.

Helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre is, hogy vádlott neve vádlott az általa elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára és jellegére figyelemmel méltatlan arra, hogy részt vegyen a közügyek gyakorlásában, így a törvénynek megfelelően alkalmazott vele szemben közügyektől eltiltást. A mellékbüntetés tartamát is arányosan állapította meg a törvényszék, amellyel összefüggésben azonban tévesen hivatkozott arra az ítélet 14. oldal első bekezdésében, hogy azt a szabadságvesztés büntetés tartamához igazodóan kell megállapítani, hiszen a két büntetés között nincs ilyen összefüggés. Ezért az erre történő utalást az ítélőtábla mellőzte.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek voltak.

A fentiekre figyelemmel az ítélőtábla az eltérő minősítés és enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket alaptalannak ítélte, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy mivel a feltételes szabadsággal kapcsolatos rendelkezés pontatlanul került megfogalmazásra, azt helyesbítette.

A másodfokú eljárás során a vádlott kirendelt védőjének áfával növelt felkészülési díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viselésére a Be. 613. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítélőtábla a vádlottat.

A végzés elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. §-án alapult.

Szeged, 2018. október 11. napján

Dr. Mezőlaki Erik
a tanács elnöke

. Nagy Erzsébet
előadó bíró

. Joó Attila
bíró

A Szegedi Ítélőtábla Bf.II.162/2018/4. számú végzése és a Szegedi Törvényszék 6.B.436/2017/35. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon **jogerős és végrehajtható.**

Szeged, 2018. október 11. napján

Dr. Mezőlaki Erik
a tanács elnöke

